

откъмъ мотора нѣщо забуча, запухтѣ пара,
димътъ, който биеше горе въ желѣзния куминъ,
затупа по-силно, по-често. Гърмѣха глухо ка-
мънитѣ, плющѣха ремъцитѣ, ситата шумѣха.
Цѣлата мелница, каточе съживена отъ нѣщо,
тръгна по-бързо, засили се. Рафаилъ не забе-
ляза тая промѣна и гледаше предъ себе си
замисленъ. Давидъ Кьосето се усмихваше.